Dilluns 7 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 9,14-29): En aquell temps, Jesús baixà de la muntanya i anant cap als deixebles, veieren una gran gentada, i al seu voltant uns escribes discutint amb ells (...). I els preguntà: «Què discutiu entre vosaltres?». I li respon un de la multitud: «Mestre, et vaig portar el meu fill, que tenia un esperit mut, i on sigui que el pren, el tira per terra, i escumeja i cruix de dents i s'enrigideix; i vaig dir als teus deixebles que l'expulsessin i no pogueren» (...). Jesús (...) comminà l'esperit immund, dient: «Esperit sord i mut, jo t'ho mano: surt d'ell i ja no hi tornis a entrar». I cridant i sacsejant-lo, en sortí (...).

I un cop hagueren entrat en la casa, els seus deixebles en particular li preguntaven: «Per què nosaltres no hem pogut expulsar-lo?». I els digué: «Aquesta mena amb res no pot sortir si no és amb oració i dejuni».

En l'oració de Jesús palpem l'interès de Déu per l'home

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui tornem a considerar l'oració de Jesús relacionada amb la seva prodigiosa acció sanadora. En els Evangelis apareixen algunes situacions en les que Jesús prega davant l'obra benèfica i sanadora de Déu Pare, que actua a través d'Ell.

Es tracta d'una oració que, un cop més, manifesta la relació única de coneixença i de comunió amb el Pare, mentre Jesús participa amb gran proximitat humana al sofriment dels seus amics o de tants pobres i malalts als qui Ell vol ajudar concretament. Amb la seva pregària, Jesús vol portar-nos a la fe, a la confiança total en Déu i en la seva voluntat, i mostrar-nos que aquest Déu que ha estimat l'home —fins al punt d'enviar el seu Fill Unigènit— és el Déu de la Vida, el Déu que porta l'esperança i és capaç de canviar les situacions humanament impossibles.

—La meva oració confiada com a creient serà un testimoni viu de la presència de Déu al món i del seu interès per a l'home.